

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS
XXXXXXXX MEDLEMSBLAD

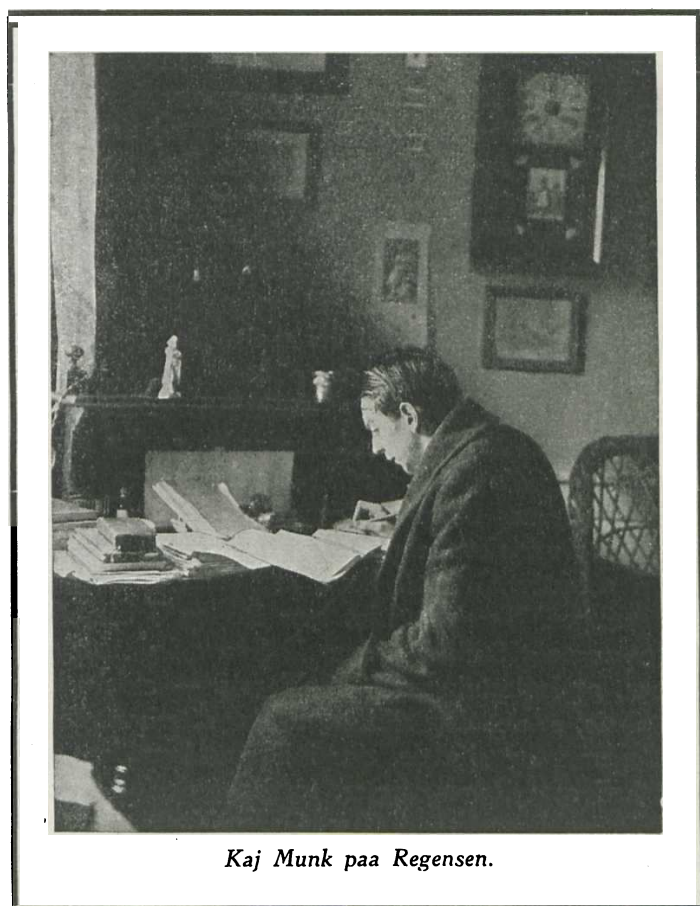
VI. Serie Nr. 5

November 1945.

13. Januar 1898

KAJ MUNK

4. Januar 1944

Kaj Munk paa Regensen.

Regensen under Besættelsen.

Af Regensprovst, Prof. Dr. phil. Knud Fabricius.

Da de tyske Flyvemaskiner 9. April 1940 i det første Morgenlys duredede hen over Byen, var der vel en og anden af Regensens Beboere, som ikke undrede sig derover, fordi han havde været forberedt paa, at ogsaa i denne Krig vilde den politiske Lov om »horror vacui« hævde sin Gyldighed. Men for de fleste var Tyskernes Besættelse en Overraskelse, der i første Omgang virkede lammende.

Som bekendt forstod Besættelsesmagten at sysselsætte Københavns Befolkning i Løbet af det første Døgn, saa at der ikke blev Tid til at spekulere. Mørkelægningen skulde være effektiv inden Mørkets Frembrud den første Dag, og det lykkedes at gennemføre, at alle Vinduer, for saa vidt de ikke havde Skodder, da var blændede med sorte Gardiner, og at Lyset var dæmpet ned til et Minimum. For at forvisse sig om Effektiviteten, holdt P., V. P. og K. Generalprøve derpaa ved at studere Regensen fra Toppen af Rundetaarn. For at forebygge Brand under Luftbombardement, var der allerede forinden anskaffet en Del Materiale i Form af Haandsprøjter, Skovle, Økser, Koben, Hjelme, Gasmasker og elektriske Lommelygter foruden Sand og Vand paa Lofterne; det suppleredes nu i de paa Besættelsen følgende Uger, ligesom Beskyttelsesrum indrettedes i Fægtesalen og i Kælderen under 6. Gang, og de fornødne Brandvagter tilvejebragtes ad Frivillighedens Vej inden for Regensianernes egne Rækker. Gradvis opstod et ligefremt Luftværn, som i Løbet af 1940 formeredes med 4 Ordensvagter, 4 Sanitetsvagter, 5 ordinære og 5 Reserve-Brandvagter og 1 teknisk Vagt. I Tidens Løb indrettedes en særlig Kommandocentral med tilhørende Forbindingsstue for Luftværnslederen i Kælderen. Paa Grund af Regensianernes hyppige Fravær om Dagen og deres Bortrejse fra Byen i Ferierne var det forbundet med store Vanskeligheder at gøre dette Luftværn effektivt, hvortil kom, at Rammerne idelig brødes ved Ind- og Udflytninger. Der krævedes stor Ro og Taalmodighed hos den Alumne, der paatog sig Stillingen som Luftværnsleder. Men selv om det maa indrømmes, at Indretningen — heldigvis — aldrig kom til at staa sin Prøve i Praksis, er det dog sikkert, at der efterhaanden kom en løfterig Orden i Sagerne, og alle de, der i Besættelsestiden ofrede Tid paa deres Virksomhed som Regensvagter, fortjener derfor Tak. Det skal tilføjes, at en »rigtig« Brandmand flere Gange demonstrerede Slukningen af en Brandbombe paa Gaardens Stenbro, under livlig Deltagelse fra alle Beboernes Side.

Men tilbage til Besættelsens første Dage. Den Stemning af Uhygge og Usikkerhed, som prægede dem, gav Anledning til, at Provsten allerede 11. April samlede alle Regensianerne paa Salen. Han gav først nogle praktiske Vink om Konsekvenserne af Mørkelægningen: At man for at undgaa »Dødsfælder« efter Mørkets Frembrud maatte anbringe alle Cykler i Kældrene eller ved Gitteret; at man maatte være klar over, at Mørket kunde give Anledning til større Usikkerhed og Tyverifare, og at Porten derfor maatte lukkes Kl. 8 (20) i Stedet for, som hidtil, Kl. 1; Krystalgadeporten dog noget senere, for at indskrænke Antallet af Opringninger. Dernæst anbefaledes Forsigtighed, naar der var ukendte Personer i Nærheden, baade med Hensyn til aabenhjertige Udtalelser og til Rygtemeddelelser, da man kunde forvente, at Storbyens Bundfald »under Dekoration af en politisk Signatur« nu i højere Grad end ellers vilde give Luft for sin sædvanlige Ondskab. Man burde ikke prale med den Viden, man erhvervede, og kun nedlægge den der, hvor man vidste, at den var velforvaret. Endelig pegedes der paa Nødvendigheden af at finde en tydelig Form for vor Optræden overfor de »fremmede«, saa at disse ikke fik den Illusion, at de var velkomne. Absolut Tilbageholdenhed og den højst mulige Ro var de eneste Midler til at bevare sin Værdighed. Det maatte være Maalet at komme igennem denne Tid paa en saadan Maade, at vi bagefter ikke havde noget at skamme os over.

Naturligvis blev Rom ikke bygget paa een Dag. Der var saaledes til en Begyndelse dem, som mente, at Regenslivet kunde udfolde sig ganske uforandret under Fremmedherredømmet, f. Eks. med Lindebal under aaben Himmel til den lyse Morgen. Det var ogsaa efter en Tids Forløb svært at faa en effektiv Mørkelægning gennemført af Alumnerne. I det hele var de to første Aar den mindst opbyggelige Tid af Besættelsen. Hertil bidrog den Uklarhed, som raadede hele Landet over, hvorledes man skulde reagere overfor Fremmedherrevældet. Ogsaa paa Regensen mødte man adskillige Tegn paa, at Livet her var ude af sin sædvanlige Balance. Et Vendepunkt kan dog vist sættes ved Antikominternpagten 1941, der bidrog til at klare Begreberne. Fire Regensalumner blev for Deltagelse i Demonstrationerne mod denne Pagt dømt til Frihedsstraffe, om end betingede (Jan. 1942). Derimod lykkedes det at faa de fleste af dem fri for Relegation fra Universitetet, som nøjedes med at lade dem give en Irettesættelse. I Løbet af 1942 mærkedes i det hele Krigens Alvor i højere Grad end tidligere. 9. Maj slog en Granat fra et tysk Luftværnsbatteri ned i Krystalgade Nr. 11, altsaa tæt ved Regensen, og det maatte herefter indskærpes Alumnerne altid at søge til Beskyttelsesrummene under Luftalarm. Overhovedet var Allarmeringer i Anledning af de allieredes Flyverangreb meget hyppige i dette Aar, og det var mange Nattetimer, som maatte tilbringes i Beskyttelsesrummene, hvor Spillekortene ofte maatte hjælpe til at forkorte dem. Samtidig gik Kommunistjagten henover Landet,

og ogsaa Regensen berørtes deraf, som da danske Kriminalbetjente i December Maaned — trods Protest fra Provstens Side — trængte ind i en Alumnes Værelse, men heldigvis fandt Fuglen fløjet. Man havde nu Indtrykket af, at den relative Ro, som havde præget Besættelsens første Aar, havde været Havblik før Storm.

Ogsaa i andre Henseender strammedes Forholdene. I Begyndelsen af 1943 maatte Belysningen skæres ned paa Grund af de vanskeligere Brændselsforhold; Ballerne maatte derfor sluttet kort efter Midnat, og tilsidst gjorde man endog Forsøg med Eftermiddagsbatter mellem Kl. 14 og 19. De stigende Priser gjorde Stipendierne ganske utilstrækkelige til Livets Ophold, og en Række Henvendelser til Myndighederne om Dyrtidstillæg førte kun til negative Resultater; andre Aarsklasser af Studenter betragtedes som endnu mere trængende. Men man tabte ikke Modet, og i fordringsløse Slobrokaftener paa Salen fandt man Erstatning for de tidligere mere straalende Fester. Ingen nærværende vil saaledes glemme det Indtryk, som Skuespiller Sam. Besekow gjorde ved sin Oplæsning af Steinbecks »Maanen gik ned« 26. Marts 1943. Saaledes sled man sig igennem, indtil de politiske Indrømmelsers Bund var naaet den 29. August 1943, da Konge, Regering og Rigsdag traadte tilbage fra Ansvar for Statens indre Styrelse.

Begivenhederne fulgte nu Slag i Slag. I den mærkelige Oktober Maaned, da Jødeforfølgelserne foregik i Regensens umiddelbare Nærhed, baade i Kannikestræde og i Krystalgade (Synagogen), var Regensen en stærkt deltagende Tilskuer. Men den gik ogsaa til Handling, og uden Myndighedernes Kundskab derom benyttedes den af energiske Alumner som Opsamlingscentral for flygtende Jøder, der bispistes her, før de blev hjulpet over Sundet. I Begyndelsen af December kom for første Gang Regensen til at se tysk Politi indenfor sine Mure, da det bortførte en af de kækkeste Alumner. Mærkelig nok blev han sluppet løs samme Aften med Tilhold om at indfinde sig igen den følgende Dag, hvad han dog glemte, og blev helt borte.

Det var nu kommet saa vidt, at Faren ikke mer som i de første Aar truede Regensen fra Luften, men fra Jorden. Sabotagehandlingerne, der havde taget et voldsomt Omfang, medførte en Række Hævntentater fra danske Nazister, som undertiden foregik i truende Nærhed af Gaarden. Gang paa Gang svirrede der Rygter om, at saadanne Sprængninger ogsaa truede Regensen, og andre Kollegiers Skæbne viste, at de ikke behøvede at være grundløse. I Januar 1944 gik man derfor over til at forvandle Regensen til en Fæstning; Kældernedgangene aflaastes, der sattes Skodder for de udvendige Kældervinduer, og et Vagtsystem etableredes ved Porten. Senere paa Foraaret udvidedes dette til at omfatte dobbelte Vagter, Lukning af Vinduerne om Natten og Flytning af Beboerne paa 2., 3. og 4. Gang til de ubelagte Værelser i den nye Fløj. Adskillige Regensianere foretrak

allerede nu at opholde sig uden for Gaarden. Da desuden mange rejste hjem paa Sommerferie i Juni Maaned, var Følgen, at kun en Tredjedel af det normale Tal befandt sig herinde, da Generalstrejkens dramatiske Begivenheder rullede sig op.

1. Juli 1944 stormede Tyskerne Regensen, sprængte Porten og brød ind i Værelserne, hvorunder Dørfyldninger og Glasruder ikke skaanedes. Motivet var Deltagelse i illegal Virksomhed, specielt af litterær Karakter, og Udbyttet var 15 Alumner, som læssedes paa en Vogn og kørtes bort. Ligesaa mange Regensianere, der tilfældigvis havde været fraværende, undgik Fængslingen og gjorde sig herefter naturligvis usynlige. Fængslingen varede i 8 Dage (til 8. Juli), hvorefter de paagældende frigaves, uden endog at have været underkastet Forhør.

At ingen vovede at bo paa Regensen i den nærmeste Tid herefter, er en Selvfølge, men ogsaa i September Maaned, da der gik Rygter om nye Razziaer, eller at Tyskerne vilde »tage« Regensen, var Gaarden næsten folketom; kun ca. 10 Mand boede herinde om Natten. I Oktober Maaned afhentede Gestapo Provsten til en Visit i Shellhuset og Vestre Fængsel (Celle Nr. 375), og saa sent som i Marts 1945 kom man midt om Natten for at afhente en Alumne, der ved et Lykketræf var fraværende. Regenslivet var nu efterhaanden i den Grad sygnet hen, at der kun holdtes Dans paa Værelser og Gange, og Rationeringen af Gas og Elektricitet blev saa skrap, at private Radioapparater ikke kunde tilstedes, og at Lamperne paa Værelserne nedsattes til 15 Lys. Et Lyspunkt var det da, at der endelig i Januar 1945 opnaaedes et Dyrtidstillæg paa 100 Kr. til alle Kommunitetsalumner. Ellers var vel de sidste Maaneder de skrappeste. I April Maaned, da Tyskerne bemægtigede sig Nordisk Kollegium til Bolig for tyske Flygtninge, fordeltes en stor Del af dettes Alumner paa de andre Kollegier, hvorved Regensen modtog 16 Alumner paa den Betingelse, »at man ikke selv blev taget«. Udsigten hertil syntes stadig aaben, men saa vidt skulde det ikke komme. 4. Maj 1945 Kl. 8¼ fandt Tyskernes Kapitulation Sted, og den uhyre Byrde væltedes af Sindene.

En haard Tid var afsluttet, selv om man næppe straks kunde begribe det. Men man havde staaet den igennem, og selv om ikke alle Regensianere havde spillet en lige fremtrædende Rolle, havde der ikke været en eneste, som svigtede Kulør eller gjorde Fronten usikker. Dette vidste man under hele Besættelsestiden vilde være Tilfældet, og dette bragte en særlig Styrke. Ved sine Retsbegreber og ved Troen paa de Kræfter, som giver Livet Mening og Menneskene Styrke, havde Regensen bevaret sit Ansigt og skrevet et nyt og hæderligt Blad i sin Historie.

Knud Fabricius.

Fra »Cantate«-Festen paa Regensen i 1928.

Regensianeren Kaj Munk.

Af V. P.

Som Indflytter bar Kai Munk ikke sin kommende regensielle Storhed til Skue. Ligesom lidt mut og utilgængelig stod han med vagtsomme Øjne og saa én an. At man allerede straks var taget paa Kornet, fik man først senere at vide. I sit første Regensaar 1921 førte han en forholdsvis indgetogen Tilværelse. Om det var de teologiske Studier eller de Digte, hvoraf hans Skuffe senere viste sig fuld, der mest lagde Beslag paa hans Kræfter, er ikke godt at sige. Det var egentlig først, da han blev Klokker, at han aabnede for det Overflødighedshorn af originale Idéer og overraskende Iværksættelser, som han i hint mindeværdige Vinterhalvaar 22—23 væltede ud over Regensen.

Først og fremmest gjorde han saa meget ud af de traditionelle Fester, at de fik et Indhold langt ud over det traditionelle. Typisk er i saa Henseende det Rusgilde, han foranstaltede. Det begyndte med Opførelsen af et lille Regensskuespil, han havde skrevet: »S'mænd et Offer«, og efter den traditionelle Middag paa Spisestuerne fulgte Opførelsen af Revuen, til hvilken han blandt andet bidrog med den berømte »Tredie Krønikers Bog«; og saa endte det med et Sold, som han indledede med en stor »Kantate«, der tillige med Aftenens øvrige Produktioner er samlede i et Hefte »Rub og Stub«, der nu er blevet en højt vurderet Lækkerbidsken for Bibliomaner.

Da han ikke selv var Danser, overlod han Arrangementet af de forskellige Baller til en mere sagkyndig, men satte dog selv paa Fastelavnsmallet en — dog ikke af Damerne tilstrækkelig paaskønnet — Krølle. Paa Slaget tolv slukkedes Lyset i Salen, og fra Forstuen skred Munk og Poul

Vestergaard, begge svøbt i Lagener og med Dødningsmasker for Ansigtet, ind blandt Balgæsterne. Hver af disse Gespenster bar en Plakat paa Brystet. Paa den ene stod: »saadan som vi er, skal I blive«, og paa den anden: »saadan som I er, har vi været«, — en Scene, der ved sin Effekt afslørede den vordende Dramatiker.

Han blev imidlertid i sit Klokkerat ogsaa Fader til Nyskabelser indenfor Regenslivet, der efterhaanden fik Traditionens Stempel. Han indstiftede »Slobroksaftenerne« og indledede deres Række ved — for at bruge et mildt Udtryk — at formaa selveste J. C. Christensen til at komme til Kaffe paa Salen og fortælle Minder fra sin Barndom og Ungdom. Og efter den Sukces gik han med samme Energi, men for Georg Brandes' og den dødsyge Olaf Poulsens Vedkommende med mindre Held, i Gang med at mobilisere en Række mer eller mindre prominente Personer i Samfundet. En Dag gik det endda saa vidt, at Provsten blev ringet op af Kabinetssekretæren, der skulde sige fra Kongen, at han havde faaet Brev fra Munk med Opfordring til at indfinde sig i egen høje Person til en Slobrokaften, og saaledes for Munk sætte Kronen paa Værket. Det strandede *blandt andet* paa, at Kongen ikke havde nogen Slobrok. Men om den Skuffelse, dette beredte Munk, kan man iøvrigt læse i hans »Foraaret saa sagte kommer«, hvor han har sat Regensen og sit Liv herinde det smukkeste Minde.

For at samle sig efter sit indholdsrige, men stormfulde Klokkerat — han havde, som han sagde i en Tale til Provsten, ikke været nogen let Klokker at være Provst under — søgte han i Foraaret 23 et halvt Aars Udsættelse, som han benyttede til med sine teologiske Bøger at slaa sig ned i Buddinge, muligvis for at opfylde hvad skrevet staar: »Der boede en Klokker i Buddinge By«. Paa en Slagtervogn, han havde laant af Fru Randrup ovre paa Købmagergade, og som han selv skulde være Kusk paa, foregik Afrejsen, der dog foreløbig fik en brat Afslutning ude i Farimagsgade, hvor Hesten faldt og brækkede Vognstangen. Ude i Buddinge blev der læst til Eksamen, men Digtingen blev heller ikke glemt. Det hedder sig, at adskilligt af »En Idealist« er blevet til derude. — Da han i Eftersommeren kom tilbage til Regensen, gik han mere i Hi, selv om han stadig var et meget animerende Element i Regenslivet og endda fik Tid til at skrive en stor Regenskomedie: »Regensprovsten havde en Datter«, hvor alle Kammeraterne fra hans Tid er levende karakteriserede. En paatænkt Opførelse nogle Aar senere maatte opgives, da dens sceniske Krav oversteg, hvad Regensens »Teater« kunde præstere.

Efter sin regensielle Død bevarede han paa den smukkeste Maade sin Kærlighed til den røde Gaard og en rørende Trofasthed overfor dem, der her var blevet hans Venner. Efter sin Sukces med »Cant« kom han en Dag herind og erklærede, at nu vilde han have Regensen igen — men blot for en Nat. Han vilde afbetale, hvad han mente at skyldte baade Regensen og det kgl. Teater ved at samle Skuespillerne og Regensianerne

til et Gilde paa Salen. Og rundhaandet som han var, gav han Klokkeren 1000 Kr. til Arrangementet. Efter Forestillingen paa Teatret, som samtlige Regensianere havde faaet Fribillet til, mødte Teaterdirektøren, Andreas Møller, i Spidsen for alle de rollehavende og medvirkende til et Sold, hvor Johannes Poulsen som Magister bibendi satte Renaissancekulør paa Festen, og Munk selv, udstyret med sine gamle Foreningsinsignier, holdt en Tale, i hvilken han — dog understøttet af Champagnepunchen — bragte de to forskellige Verdener til at gaa op i en højere Enhed, der først opløstes, da Morgensolen lyste over de røde Tage og Fuglene begyndte at pippe i Linden.

Den sidste Gang, Regensen havde Besøg af Munk, var i Krigens alvorlige Tid. Han kom til en Slobrokaften og læste »Niels Ebbesen« for os. Hyggelig og rar som i gamle Dage sad han bagefter ved Kaffen og fortalte Regensianerne om sit eget Liv paa Regensen. Det var som om han under de spændte Forhold følte en Hvile ved for en Stund at give sig hen i de gamle Minder.

V. P.

Kaj Munk og V. P. i Samtale paa Salz.

Kaj Munk.

Af Redaktionssekretær, stud. theol. Johs. Langhoff.

I Foraaret 1921 flyttede en tynd, duknakket, menneskesky Teolog i al Stilfærdighed ind paa 3×1, og i sit første halve Aar paa Regensen lærte han kun 3—4 af sine Medregensianere at kende, nemlig dem, han nødvendigvis maatte støde paa i Køkkenet. — Den 8. Januar 1944 begravedes han ved en jævn og gribende Højtidelighed fra sin fattige Sognekirke i det barske og ugæstfri Vestjylland, men samtidig gik Tankerne fra alle danske Hjem og Arbejdspladser til ham, der som ingen anden kom til at staa som det danske Folks Martyr i Kampen mod Tyskerne.

Og hvorfor vil vi saa føje et beskedent Blad til den Mindekrans, der siden da er bundet Kaj Munk af beundrende og taknemmelige Landsmænd? Blandt andet, fordi han ogsaa var *Regensens* store Søn, der aldrig glemte sin røde Gaard, og fordi vi maaske har bedre Forudsætninger for at forstaa visse Sider af hans rigt facetterede Væsen end de, der aldrig har oplevet Regensen. Det kan lyde som en Tilsnigelse, som om vi vilde prøve at annektere denne Mand, der blev hele Danmarks Eje, og alligevel tror jeg, det er berettiget at sige saadan.

Da »En Idealist« kom op for anden Gang paa Det kgl. Teater i 1938, skrev Kaj Munk en lille Artikel, hvori han pointerede den afgørende Betydning, Regenstiden havde haft for ham. Hidtil havde hans Sjæleliv været rystet af det uovervindelige Sammenstød mellem Søndagsskolens Himmel og Verdens Helvede, men da han først var blevet kastet ind i Regenslivet — han blev uden eget Ønske valgt til »Bladmand« efter at have været paa Regensen i et halvt Aar — skete der en Forandring: »Livet hørte ikke op med at være forbandet, men det viste sig nu ogsaa at være mange andre Ting. Velsignet f. Eks., velsignet i sin Letsindighed og Kaadhed, i dyb fortrolig Vennepassiar, i flimrende Tankers hidsige Sammenstød, i Hverdagslid og Festers Glød og smaa vovede Udflugters Gys Regensen lærte mig altsaa at kende Mennesker, Livet . . . Frydefuldt.« Og den Lovsang, han bringer den gamle Gaard i sine Erindringer, viser ogsaa tydeligt, at han her har oplevet noget, der blev af afgørende Betydning i hele hans Liv.

Som bekendt blev han i Efteraaret 1922 enstemmigt valgt til Klokke paa Gaaræ, og selv skriver han, at det er det højeste, han nogensinde vil opnaa her paa Jorden. Det blev et ejendommeligt Klokkeat, saa helt præget af Munks egen impulsive og foretagsomme Natur, men ogsaa af hans Omsorg for, at ingen af Kammeraterne skulde gaa Glip af det frugtbare Fællesskab, som han havde snydt sig selv for i det første halve Aar. Naturligvis kom ogsaa paa Regensen hans Væsens Kantethed til Udtryk paa mange Maader, vel ikke mindst da han efter sin egentlige Regenstid fik et halvt Aars Forlængelse og ikke kunde vænne sig til at være i de meniges Rækker igen.

Hans digteriske Talent var ikke uvirksomt i Regentiden. Vi kan blot nævne, at Størstedelen af »En Idealist« og »Fugl Fønix« blev til paa Gaarden, at Revuen 1922 helt var hans Værk, og at den navnkundige »3. Krønikes Bog« indgik som Led heri.

Det særlige, Regenslivet gav Kaj Munk, var altsaa den straalende Oplevelse af Livets mangfoldige Herlighed og i Forbindelse dermed en dyb Forstaaelse for den enkeltes individuelle Ejendommeligheder og disses menneskelige Værdi. Ogsaa den Selvbevidsthed, som en Digter af Format ikke kan undvære, fremmedes i disse Aar.

Og saa blev Kaj Munk altsaa Sognepræst i Vedersø, og i fire Aar sad han ubemærket der. I 1928 indledtes hans Karriere med Kæmpefiaskoen paa Det kgl. Teater, og endelig fulgte en Række utvivlsomme digteriske Sejre. Men han blev aldrig virkelig populær før den Dag, den tyske Revolver havde slukket hans sidste Livsgnist. Tværtimod: Faa Mennesker havde saa hidsige Modstandere som han, dels fordi han stødte an ved sine chokerende Virkemidler, dels fordi han var den uforfærdede Forkæmper for en gennemført realistisk Kristendom.

Det er i dette sidste Punkt, Fællesnævneren for hele hans vidtspændende Produktion findes, i en aldrig trygt besiddende, men stadig kæmpende Kristendom, som kunde gennemrystes til Sjælens Dyb af Tvivl og Anfægtelse, men trods alt var grundfæstet paa Troens Klippe. Herfra ser han ud over alle Tidens brændende Problemer,, og de fylder ham, saa det store Drama, Kampen mellem godt og ondt, mellem Gud og Djævel, bliver en Realitet, hvis Udslag han ser manifesteret overalt, og som han *maa* vise sine Medmennesker i Skuespillets, Artiklens eller Digtets Spejlbillede. Saa kan det ske som i »Sejren«, »En Idealist« eller »Han sidder ved Smeltingen«, at denne Verdens Store tydeligt viser sig for den medlevende Tilskuer i al sin ynkelige Ringhed, mens den uanselige og skrøbelige aabenbarer Guds sejrende Kraft i sig.

Munk fremhæver ofte den menneskelige Ynk hos disse Guds Redskaber paa en saadan Maade, at det kun kan virke stødende paa den, der ikke forstaar Perspektivet, og det er tydeligt, at vi her møder en afgørende Tanke i hans Digtning. Det hænger paa det nøjeste sammen med hans egen stærke Følelse af Digterkald: Af ringe Kaar var han, legemlig svag og med et kantet Væsen, men midt i alt dette og midt i al Synd var han sig det store Kald som Vækker og Forkynder for det danske Folk bevidst, et Kald, han aldrig svigtede og aldrig kunde svigte, om det saa skulde koste hans Liv.

Den Dag kom, da Livet krævedes af ham, og han gav det — ikke uden Sorg, for han elskede Livet i al dets guddommelige Herlighed og djævelske Gru, men i Bevidstheden om, at han paa denne Maade maatte være lydig mod sit Kald.

Hans Minde vil leve i Danmark, og det vil leve paa Regensen, hans Ungdoms røde Gaard.

Lektor Albert Ibsen.

Af Sognepræst, Dr. theol. Niels Nøjgaard.

Tre af mine Regenssamtidige døde en voldelig Død som Følge af Tyskernes Terror i Besættelsestiden. Af dem repræsenterede Kaj Munk den helt sjældne, paa een Gang aktive og aabenlyse Modstand, Peter Gudme den tapre aktive, men hemmelige Modstand, Albert Ibsen den almindelige, men stille og passive Modstand mod Tyskerne i Landet. Saaledes gav et enkelt Hold Regensianere tre vidt forskellige og dog ens Ofre i Kampen mod Tyranniet og for Friheden.

Albert Ibsen stammede fra et Præstegaardsforpagterhjem paa Ebeltoftegnen, men blev Student fra Ribe. Han var en udmærket Begavelse, ikke mindst var han i Besiddelse af en usædvanlig Hukommelse. Han var stærkt logisk anlagt, hans Begavelse ikke fri for et noget formalistisk Præg, ligesom han var yderliggaaende aandsaristokratisk indstillet. Man ser ham endnu, lille og net svinge ind i Regensgaarden, rank og med selvsikker Mine, mens Spadserestokken med regelmæssige Mellemrum rammer Stenbroen med smaa skarpe Knald.

Engelsk var hans Hovedfag, men han var mindst lige saa optaget af klassisk Filologi, særlig beskæftigede Sokratesskikkelsen ham. Hvor mange Timer har jeg ikke tilbragt hos ham som Tilhører til de kammeratlige Forelæsninger over Sokrates og andre filosofiske Emner! Fra Sokrats var Springet ikke langt til Søren Kierkegaard, som han studerede ivrigt. Senere udgav han paa Carlsbergfondets Foranledning et digert Register til Kierkegaards Værker. Naar man er naaet til Kierkegaard, undgaar man ikke Hegel; ogsaa ham beskæftigede Ibsen sig indgaaende med; ved sin Død efterlod han sig en Række Notater fra sine Hegelstudier; maaske tænkte han paa en Disputats.

Albert Ibsen, som havde Regensen fra Marts 1921 til Marts 1924, var ikke meget kammeratligt anlagt. Det er ikke frit for, at han nærede en apollinsk Foragt for vort dionysiske Liv. Han var ikke Medlem af nogen Regensforening og deltog ikke i det fællesregensielle Liv. Naar han alligevel var en kendt Person paa Gaarden, skyldes det i første Række hans frygtløse Trang til Kritik og i det hele til — gerne skarp og paastaaelig — Diskussion. Denne Trang fik især Afløb i Klokkeprotokollen, hvor man i lange Perioder kunde være sikker paa næsten daglig at møde hans faste, karakteristiske Haandskrift. Særlig i Kaj Munks Klokkestid maatte Ibsen ofte rykke ud med Protest; hans og den Munkske Aand var jo polare Mod sætninger. Et lille Indtryk af deres Ordskifte giver i en Nøddeskal en Karakteristik af de to Mænd.

Ibsen følte sig meget frastødt af Kaj Munks sprælske og ukonsekvente

Handlemaade, om end han ikke var uden Sans for hans digteriske Begavelse, medens Munk paa sin Side nærede Respekt for Ibsens litterære Indsigt og f. Eks. lejlighedsvis overlod ham Dele af sin Produktion til Gennemlæsning.

I Vrede over noget Drilleri fra en Generalforsamlings Side havde Munk simpelthen erklæret, at han kategorisk nægtede at fortsætte som Klokker. Efter meget Presseri fik man ham til at fungere foreløbigt som konstitueret Klokker — men kort efter befandt han sig saa vel i Embedet, at han meddelte, at han ophævede Konstitutionen og af egen Magtfuldkommenhed indsatte sig selv som Klokker! Der kom Røre i den demokratiske Andedam, og Ibsen for sin Part lod haanende Munk vide, at det maatte forblive dunkelt for uindviede, hvordan han vilde forene sin kategoriske Erklæring med dette sidste Overrumplingsforsøg. Munk svarede: »Tror De, jeg vil forene dem? ingenlunde. Jeg lader dem staa hver for sig. Og husk: De er uindviet og handl derefter, 3: til« De's-Kammeraten Ibsen kunde imidlertid ikke tie til det Munk'ske Despoti, og lod med nye Sarkasmer Munk vide, at han ikke uden videre kunde sige: L'état c'est moi, hvortil Munk dog omgaaende svarede: »Ikke det? Hvem skulde det ellers være?« Ibsen søger stadig at holde ham fast og formaner ham til »at tillade sin Hjerne at fungere normalt«. Men til denne Haan overfor det modsigelsesfulde Liv svarer Munk: »Aldrig i Evighed skal slig Skam overgaa mig, at man med Føje skal kunne sige mig paa, at min Hjerne fungerer normalt.«

Ibsen var imidlertid halsstarrig, og da Munk en anden Gang gav al Konsekvens en god Dag og atter handlede stik imod, hvad man efter de Forudsætninger, han selv havde skabt, maatte vente, var Ibsen der straks med en lille bidsk Bemærkning: »Det er mig en ublandet Glæde at konstatere, at Munk dog stadig er — den samme«. Kaj Munk har Svaret paa rede Haand: »Og det er mig en ublandet Glæde at være det«.

Albert Ibsen blev Adjunkt ved Slagelse Gymnasium og var ved sin Død Lektor. Slagelse Regensianersamfund havde i ham et interesseret Medlem. Han var en dygtig og anset Lærer. Politisk var han Socialdemokrat, men deltog ikke stærkt i det politiske Liv. Han var fanatisk Anglofil, maaske er det denne Omstændighed, som har henledt Tyskernes Opmærksomhed paa ham, da de søgte et Offer i Slagelse at hævne et Stikkerdrab paa tidligt Paaskemorgen. Den 9. April 1944 blev han ringet op af en Gruppe bilende Tyskere, som erklærede, at de skulde afhente ham til et Forhør. Hans Hustru var ikke hjemme, det ældste Barn, en Søn, som stod foran sin Studentereksamen, blev vækket af Spektaklet, men Faderen bad ham roligt gaa ind til de to sovende Søstre og fulgte med Tyskerne. Dagen efter blev han fundet paa Landevejsgrøften en Mil udenfor Slagelse med et Revolverskud gennem Hovedet. Det var et forfærdeligt Slag for os alle; for Hustru og Børn var det et uerstateligt Tab.

Niels Nøjgaard.

In memoriam.

Det var med Sorg, Redaktør, cand. theol. Peter de Hemmer Gudmes gamle Venner og Kammerater modtog Meddelelsen om hans tidlige Bortgang. Som en af Kammeraterne fra hans Regenstid er jeg blevet anmodet om at skrive nogle Ord om *Regensianeren* Peter de Hemmer Gudme, og jeg skal gøre det saa godt, jeg kan, inden for den Frist og den Plads, der er tilstaaet mig dertil.

Efter at være vendt hjem fra Finland, hvor han, der tidligere havde kæmpet som Frivillig i Frihedskampene i Randstaterne, under daværende General Mannerheim, havde deltaget som Frivillig i Krigen mellem de Hvide og de Røde og paa Grund af udvist Tapperhed var blevet dekoreret flere Gange og forfremmet til Overlieutenant, flyttede han i September 1919 ind paa »Gaarden«, hvor han boede til September 1921, først paa 2×1, og senere paa 1×5. Egentlig havde han faaet bevilget Regensen for 2½ Aar, men ofrede ½ Aar paa Deltagelsen i Finlandskrigen. En Del af Tiden havde han Broderen, Steen Gudme, hvis Stemme vi under Krigen jævnlig har hørt i den engelske Radio, boende hos sig som »Gris«.

Peter de Hemmer Gudmes Studium var Theologien, men det var dog de orientalske Sprog og orientalsk Kultur, der havde hans særlige Interesse, og nogen typisk theologisk Student var han ingenlunde. Paa Grund af sit særprægede Temperament og Ulyst til at gaa ind i en bestemt Baas, var han i den første Tid ikke Medlem af nogen Regensforening, men omsider søgte han Optagelse i »Gamle«, der ikke just var ombejlet af Theologerne. Dels af denne Grund og dels fordi han var en Mand udover Jævnmaalet, gjorde man hans Optagelse i »Gamle« særlig festlig og tildelte ham den i den Anledning indstiftede Titel: »Ypperstepræst i Gamle«, og han fik under Udfoldelse af stort Ceremoniel overrakt Titelens Attributer: den gyldne Kæde med den gyldne Gris.

Noget Regensembede beklædte han, saavidt jeg erindrer, ikke, og det interesserede ham ej heller. Hans urolige, noget bohemeagtige Natur harmonerede ogsaa daarligt med alt Embedsvæsen. Iøvrigt deltog han med Iver og Interesse i alt, hvad vi kalder Regenslivet, og med sit smukke Ydre — det smukke, livfulde Ansigt med den lidt skæve Næse, og den høje, slanke Skikkelse sædvanligvis klædt i en finsk Militærkappe i Stedet for den traditionelle Slobrok — og med sin lysende Intelligens, sit friske Humør og sit — undertiden lidt krasse — Vid var han en af »Gaarden«s markante Skikkelser, og vi, der havde den Glæde at staa ham nær, mindes ham tillige som en glimrende Kammerat.

Sin Regenstid afsluttede han med at tage en meget smuk Embedseksamen.

En Mand med hans udpræget nationale Indstilling, stærke Frihedsfølelse og sjældne Mod var næsten prædestineret til at blive en af Modstandsbevægelsens Pionerer herhjemme, og for os, der kendte ham, kom det ikke overraskende, da vi erfarede, at han tro mod sine Ideal og sin Overbevisning paa heroisk Maade havde givet sit Liv for Danmarks og Frihedens Sag og for sine Kammerater. Netop af en Mand af hans Støbning kunde man vente noget saadant.

Æret være hans Minde!

Kjellerup Dommerbolig i Oktober 1945.

C. Larsen.

Egon H. Johannesen.

4. Aug. 1918 — 24. Nov. 1944.

Om Morgen den 25. November 1944 samledes Regensianerne — som altid, naar der er et eller andet paa Færde — i smaa diskuterende Klynger. Snart blev det kendt af alle, at Pastor Egon Johannesen den foregaaende Aften lidt før Kl. 20 var død, skudt ned paa den mest bestialske Maade for Øjnene af hans unge Hustru, mens de stod i deres Hjem og ventede Gæster.

Halvandet Aar inden — i Juni 1943 — var der pludselig blevet travlt paa Gaarden. Mens Flaget gik til Tops, hørtes Hurraraab i St. Kannikestræde, og et Øjeblik efter rullede Gaaræ Trækvogn, trukket af hurraaende Regensianere, ind i Gaarden. Oppe paa Trækvognen klamrede Prækandidaten Egon Johannesen sig fast, mens han med sit undselige Smil modtog Folkets Hyldest, han var faa Minutter inden blevet teologisk Kandidat med 127 points »laudabilis et quidem egregie«. Denne enestaaende Præstation kom dog ikke uventet, to Aar inden havde Egon Johannesen faaet Universitetets Guldmedalje for en gammeltestamentlig Afhandling, der af Fagmænd vurderes meget højt.

Umiddelbart efter Eksamen traadte Egon Johannesen i »Den danske Israelsmission«s Tjeneste som Rejsesekretær. Faa Maaneder efter bragte han sit Livs maaske største Indsats ved Arbejdet med at skaffe danske Jøder ud af Landet. Da dette Job var klarer, gik hans meste Tid med at arbejde paa en Doktordisputats, desuden tog han Del i Studenterlivet. Fra Foraarssemestret 1945 havde han lovet at overtage Formandsposten i en af Studenterforeningerne.

Inden han indtraadte i Israelsmissionens Tjeneste, havde hans Nærmeste advaret ham og sagt: Det bliver din Død! Det blev det, selv om det maa siges, at Motiverne til dette frygtelige Mord, begaaet af danske og tyske Banditter i Fællesskab, stadig er dunkle.

At give en Skildring af Egon Johannesen som Student og Regensianer, er ikke vanskeligt. Han levede paa Regensen et ret stille Liv som »uafhængig«, men kom dog en Del sammen med en Kreds af uafhængige, tog noget, men ikke særlig meget Del i Regenslivet. Hans Venlighed og Hjælp-somhed gjorde ham almindelig afholdt paa Gaarden.

Hvad enten man sad nogle Stykker sammen med Egon Johannesen, mens han skrev meget vittige studentikose Vers af og til nippende til en Øl, eller hørte ham deltage i en Diskussion om semittiske Sprog eller hørte hans rene og letfattelige Forkyndelse fra en Prædikestol, stod man over for en i sjælden Grad rigt udrustet og harmonisk Person, hvem man uvilkaarligt baade holdt af og beundrede.

Vi vil ære hans Minde!

Torben F. Jørgensen.

Overlæge, Dr. med. Johannes Buchholtz.

Desværre er Artiklen om Overlæge Buchholtz, der paa saa skammelig en Maade blev myrdet af en tysk Terrorbande den 26. Marts 1945, ikke naaet frem ved Redaktionens Slutning. Den vil blive bragt i et senere Nr.

Civildommer *Hjalmar Anker*, Søndre Birk (1894—97) tog sin Afsked den 28. Februar 1945 og er afgaaet ved Døden den 14. September 1945, 70 Aar gammel.

Tidligere Fuldmægtig *Vilhelm Elberling*, Det statistiske Departement (1894—97) er afgaaet ved Døden den 14. December 1944, 71 Aar gammel.

Professor, Dr. phil. *Niels Bøgholm*, Københavns Universitet (1894—96) har taget sin Afsked fra 31. August 1945.

Provst *Frederik Friis Berg* (1895—97) er afgaaet ved Døden den 14. August 1945, 73 Aar gammel.

Tidligere Rektor i Hjørring *Augustinus Poulsen* (1898—1900) er afgaaet ved Døden den 31. December 1944, 69 Aar gammel.

Sognepræst *Hans Olsen Hansen*, Aaby (1898—1901) er afgaaet ved Døden den 13. Januar 1945, 67 Aar gammel.

Dommer *A. V. Hind*, Toftlund (1900—04) er afgaaet ved Døden den 18. September 1945, 62 Aar gammel.

Tidligere Sognepræst i Magleby, Stevns, *V. H. Dannemand Jensen* (1900—02) er afgaaet ved Døden den 25. December 1944, 67 Aar gammel.

Læge *P. C. J. Dalmark* (1902—04) har taget sin Afsked som Læge ved Sorø Akademi fra 1. April 1945.

Civilingeniør *Harald C. Borregaard*, Stadsingeniørens Direktorat i København (1902—04) er afgaaet ved Døden 20. Maj 1945, 65 Aar gammel.

Tidligere Statsminister *Vilhelm Buhl* (1904—06) er paany udnævnt til Statsminister den 5. Maj 1945.

Direktør, Civilingeniør *Arild Munkebo* (1905—07) er afgaaet ved Døden den 1. September 1945, 62 Aar gammel.

Forstander *Frederik Norgaard*, Antvorskov (1905—07) er afgaaet ved Døden den 12. Maj 1945.

Professor, Dr. phil. *H. M. Hansen* (1906—07) er valgt til Prorektor ved Københavns Universitet 1945—46.

Overlæge, Dr. med *Johannes Buchholtz*, Vejle (1907—10) døde den 26. Marts 1945 (myrdet af Tyskerne), 59 Aar gammel.

Sognepræst *Hans Christiansen Juhl*, Randbøl (1909—10) har taget sin Afsked paa Grund af Svagelighed den 31. Juli 1945.

Højesteretssagfører *Oluf Petersen* (1911—13) er beskikket til Medlem af det i § 8 i Lov Nr. 260 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Lov om Rettens Pleje vedrørende Behandling af Sager angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed m. m. omhandlede Ankenævn den 30. Juni 1945.

Dr. theol. *Svend Hauge*, Præst ved Diakonissestiftelsen (1912—15) er udnævnt til Forstander for samme fra 1. Februar 1945.

Historikeren, Dr. phil *Hans Jensen* (1913—15) er afgaaet ved Døden den 6. Februar 1945, 54 Aar gammel.

Professor, Dr. phil. *Niels Nielsen* (1915—17) er udnævnt til Efor for Nordisk Kollegium fra 1. Maj 1945.

Rektor *L. A. Tvies*, Struer Statsgymnasium (1916—19) er afgaaet ved Døden den 25. Oktober 1945, 52 Aar gammel.

Landsretssagfører *Jens Viggo Kirk*, Vejle (1917—19) er afgaaet ved Døden den 8. Januar 1945, 50 Aar gammel.

Landsretssagfører *Karmark Rønsted* (1917—19) er beskikket til Medlem af samme Ankenævn som Højesteretssagfører *Oluf Petersen* (se ovenfor).

Dommerfuldmægtig *Carl Larsen*, Frederikssund (1917—22) er udnævnt til Dommer i Kellerup fra 1. Juli 1945.

Redaktør *Peter de Hemmer Gudme* (1919—22) døde i Shell-Huset den 30. November 1944, 47 Aar gammel.

Kontorchef *Jens Herfelt*, Justitsministeriet (1919—21) er udnævnt til Dommer i Østre Landsret fra den 15. Juli 1945.

Redaktionssekretær, cand. polit. *Peder Koch Jensen* (1919—21) er ansat som Chef-redaktør for Dagbladet Børsen Oktober 1944.

Politimester *Povl Stavnstrup*, Odder (1919—23) er beskikket til Politikommandør til Bistand i Midtjylland, Maj 1945.

Politiadvokat *Axel Hye-Knudsen* (1929—32), der var konstitueret som Kontorchef i Direktoratet for Fængselsvæsenet, fik sin Udnævnelse fra 15. Juli 1945, og er fra 1. Oktober 1945 konstitueret som Vicedirektør sammesteds.

Cand. jur. *Leivur Lützen* (1929—34) har faaet Beskikkelse som Landsretssagfører 30. November 1944.

Ekspeditionssekretær *H. C. Jørgensen*, Københavns Statistiske Kontor (1931—34) er udnævnt til Kontorchef sammesteds fra 1. April 1945.

Sekretær, cand. jur. *Alfred Johannes Skovgaard*, Indenrigsministeriet (1935—38), er udnævnt til Kontorchef i Sundhedsstyrelsen fra 1. Oktober 1944.

Sekretær, cand. jur. *Tage Schelle*, Justitsministeriet (1937—40) er konstitueret som Kontorchef i Direktoratet for Fængselsvæsenet fra 1. Oktober 1945.

Kristian Müller.

Provst Fabricius 70-Aars Dag.

Den 13. August 1945 fyldte Regensens Provst, Professor, Dr. phil Knud Fabricius, 70 Aar. Ungdommelig og veloplagt var Provsten taget hjem fra Sommerresidensen i Skaane og stillede sig med vanlig Elskværdighed til Raadighed for den Hyldest, som mange Kredse ønskede at bringe Provsten paa Dagen.

Fra Regensianersamfundet mødte Bestyrelsen i Deputation med Formanden, Højesteretssagfører *Oluf Petersen* som Ordfører. I en kort Tale motiverede Formanden Ønsket om, at Provsten vilde lade sig modellere til en Portrætmedaillon i Bronze til Ophængning paa Salen, og Provsten samtykkede rørt heri.

Midlerne hertil er tilvejebragt ved Indsamling blandt nuværende og forhenværende Regensianere. Kunstværket udføres af Billedhuggeren *Johannes Hedegaard*, og vil formentlig blive afsløret i Forbindelse med en Festlighed ved Provstens endelige Afsked med Regensen omkring Nytaar.

Red.

KRONIK:

Ove Marcussen

Kaj Munks Forfatterskab i Regenstiden.

Den udenforstaaende Læser forbinder som oftest sin Hostrup-prægede Tanke om Kaj Munks Regenstid med en vag Forestilling om, at den unge slobrokklædte Student — naar han ikke var optaget af at drikke Punch og synge Viser — sad paa sit Værelse, ombølget af Røg fra en lang Pibe, skrivende Digte og Skuespil, der ved senere Offentliggørelse efterhaanden øgede hans Berømmelse. Denne Opfattelse er selvfølgelig ganske forkert, som efterfølgende Undersøgelse bekræfter. Regenstiden bruges af de fleste Regensianere ogsaa til Personlighedens almene Udvikling, men der bliver tillige arbejdet støt paa Studierne, og noget større litterært Arbejde af Værdi for hans kommende Berømmelse fik Munk ikke Tid til at skrive paa selve Regensen. Hans Forfatterskab der er overvejende lokalt, præget af Tiden og Omgivelserne.

Munks Regenstid faldt i to Perioder: Marts 1921—Marts 1923 og September 1923—Marts 1924. Det var uden større Begejstring, han modtog Meddelelsen om, at han havde faaet Regensen. Den lidt sære og af Plejeforældrene forkælede Dreng havde ligesom H. C. Andersen haft svært ved rigtig at falde til i Omgangen med sine Jævnaldrende, som syntes der var noget underligt ved den svagelige gammelkloge Dreng. Ubevidst følte han sig som Aandsaristokrat i Forholdet til Kammeraterne, der paa deres Side af og til kanøfledede den grimme Ælling lidt. Det gik dog rigtig godt for Kaj i Maribo Realskole, hvor han følte sig vel tilpas, i Modsætning til Nykøbing F. Gymnasium, som han altid senere udtalte sin Utilfredshed med. Egentlig befandt han sig bedst, da han som Student var kommet til København, ved at bo alene i et lejet Værelse, og han blev derfor ilde til Mode ved Tanken om nu at skulle have de andre Regensianere ind paa Livet.

Det første halve Aar paa Regensen levede han da ogsaa som Huleboer paa 3. Gang Nr. 1, Stuen, og kendte kun en 3—4 Regensfæller, indtil han ved et Tilfælde og meget mod sin Vilje blev valgt til Bladmand og smidt paa Hovedet ud i Regenslivet. Da han først va rude at svømme, kom han til at lide det, ja mere endnu, han følte sig som en Fisk i Vandet, for han fandt pludselig sig selv. Som Bladmand kom han i Kontakt med Kammeraterne og opdagede, at Regensliv og Kammeratskab var prægtigt, især naar han kunde optræde som deres Fører eller endnu bedre som Regensens Diktator. Hans gode Hoved, hans Slagfærdighed i Diskussionen og hans digteriske Begavelse høstede Anerkendelse, Beundringen stimulerede ham og udløste den kammeratlige Samfølelse, som gjorde Regenstiden til en Oplevelse, han senere saa tilbage paa som den bedste Tid i sit Liv.

Fra 1921 er af Arbejder, der antagelig er skrevet paa Regensen, bevaret fire alvorlige Digte, som er trykt i Bogen »Med Sol og megen Glæde«, Nyt Nordisk Forlag 1942. (Den er i det efterfølgende benævnt »Med Sol og —«). Digtene er »Udflugt«, »Lidt Oprejsning«, »Med uhyre Vidensmasser« og »Mester med den tunge Tornekronen«. Hans digteriske Fantasi har arbejdet frit i disse som i senere Arbejder. I førstnævnte Digt hedder det f. Eks. i 2. Vers:

Saa sad jeg der en Time og bakked paa min Pibe,
mens tankeløs jeg saa paa den blaalige Røg,
der ringled sig til Skikkelser og gaadefulde Kredse,
som slutter mig inde i et mystisk Tryllespil.

Som bekendt røg Kaj Munk aldrig!

I det sidstnævnte Digt lyder sidste Vers:

Mester med den tunge Tornekrone:
»Hvo sit Liv vil bjerge, naar det ej!«
Hjælp mig da trods Præstegaard og Kone,
ja, selv Drengene at følge dig.

Denne Fantasi af den unge Student om Præstegaard, Kone og to raske Drenge forårsagede, at det 23 Aar gamle Digt i 1944 af den illegale Presse blev citeret med Angivelse af at være skrevet kort før hans Død.

September 1921 flyttede stud. theol. Munk til 1. Gang Nr. 1. Omtrent paa samme Tid skrev han til Georg Brandes for at interessere den store Kritiker for sin litterære Produktion, men præsenterer sig forsigtigvis i Brevet som cand. phil. Kaj Munk. Brandes giver ham bidsk et afvisende Svar, se B. T. 22. Marts 1937.

Aaret 1922 begynder med en svær regenspolitisk Fejde,^{*)} rejst af en maalbevidst Opposition, der som det ofte sker, intet fik ud af Spektaklet. Episoden satte dog i dette Tilfælde Spor, fordi den af Kaj Munk blev skildret i »Tredie Krønikers Bog«, en vittig Parafase, trykt i »Rub og Stub«, som omtales senere. Skildringen maa især være morsom Lektüre for de samtidige Regensianere, som forstaar de dengang aktuelle Hentydninger.

I Maj Maaned foretog Munk en Tysklandsrejse og besøgte bl. a. Eisenach og Wartburg. Efter Hjemkomsten avancerede han fra Bladmand til Klokke. Det vilde dog ikke tilfredsstille den Hero-dyrkende Kaj Munk simpelthen at blive *valgt*. Nej, han skriver i sine »Erindringer« Side 303, at han enstemmigt blev *kaaret*, men selv dette tilfredsstillede ikke hans Ærgerrighed. Han nedlagde derfor Klokkeratet og tilrev sig diktatorisk Magten ved — ihukommende Napoleon, der selv satte Kronen paa sit Hoved — selv at udnævne sig til Klokke. Efter noget Kvalm fra hans Undersaatter blev Kendsgerningen accepteret. Ifølge »Regensen«s Julinumner 1922 ledede Kaj Munk som konstitueret Klokke en helt igennem vellykket Skovtur den 17. Juni over Bagsværd til Frederiksdal. Til denne Tur skrev han to Sange: »Kong Kristian var en stor Filur« (3 Vers) og »Man hører stundom denne Dom fra ældre mavesvage« (6 Vers). Desuden var han Medforfatter til en Sang paa 4 Vers, henholdsvis paa Fransk, Engelsk, Tysk og Dansk. De to første Linier lyder:

Si á une partie de campagne
Munk veut forcer la Régence — —

Disse tre Sange er ikke trykt.

(Ifølge »Erindringer« Side 300—301 og »Med Sol og —« Side 107—109 skal Munk have holdt sin første Prædiken den 20. August 1922. Denne Oplysning beror paa en Erindringsforskydning, thi Munk var allerede debuteret paa Prædikestolen Søndag den 24. August 1919, altsaa inden han kom paa Regensen.)

I Løbet af 1922 skrev han endvidere to elegiske Digte: »Lise« og »Adonis«, begge trykt i »Med Sol og —« Side 109—110, og en Drikkevis: »Naar vor lille Klokke«, hvor han hylder Øllet. Den er ogsaa trykt i »Med Sol og —« Side 112.

September 1922 flyttede han til 4. Gang Nr. 7, 2., og tog for Alvor fat paa sit Hverv som Klokke. Han indførte Slaabrokafter (se »Erindringer« Side 304) og fik selvste I. C. Christensen til at lægge for med et Foredrag i Slutningen af Oktober Maaned. Den 4. November holdt Regensen sit Rusgilde. Til dette skrev Munk: »S'mænd et Offer, Skitse til et Regenskuespil«, et Studenterspil i Regensjargonen med en sentimental Slutning, hvor stud. med. Kunow ædelmodigt overlader stud. theol. Hertel den Pige, de begge elsker. Kaj Munk spillede selv Kunow og affyrede Slutreplikken:

»— — naa, saadan er det at være Kristen — saa skulde da for Resten Satan være Kristen — ret længe ad Gangen!«

Endvidere skrev han Regensrevuen 1922: »Een Thranum gør ingen Sommer« med indlagte Sange af flere andre Forfattere. Den er som Studenterrevyer flest med megen Tale om Spiritus og Kvinder og uden Præg af sit theologiske Ophav. Endelig skrev Munk til Regensens Rusgildes Sold den 4. December 1922 en Kantate og en Kongevis. Alle disse Arbejder er sammen med den tidligere nævnte: »Tredie Krønikers Bog« trykt i Munks første Bog »Rub og Stub«, et Hæfte paa 64 Sider, han lod trykke i 1923 hos Bogtrykker P. E. Larsen, Købmagergade 25—27 og selv forhandlede paa Regensen til

^{*)} Omtalt af Kaj Munk i hans Erindringer: »Foraaret saa sagte kommer«, Westermanns Forlag 1942, Side 298. Bogen er i det efterfølgende betegnet som »Erindringer«.

4 Kr. pr. Stk. Han fik udsolgt ved en Regensfest, og de gamle Regensianere, der endnu maatte eje Værket, er de lykkelige Besiddere af en hel lille Formue, thi Bogens Pris er i Dag mellem 1500 og 2000 Kr. Jo, der staar virkelig Kroner og ikke Ører!

Efteraar 1922 mindes Kaj Munk sit Wartburg-Besøg og skriver et Digt paa 7 Vers: »Og da jeg kom til Eisenach, var Verden fuld af Regn; — —«, trykt i »Erindringer« Side 311—12.

Nu kommer 1923, hvor det periodiske Udvalg blev nedsat for at revidere Regensens Visebog, der skulde optrykkes. Som Klokke er Munk selvfølgelig med i Udvalget, og derved kommer hans Navn paa den nye Visebogs Titelblad sammen med de andres. Dette har medført, at den nu 20 Aar gamle Visebog paa en Bogauktion i August 1945 blev budt op til 30 Kr., skønt ingen Viser af Kaj Munk er optaget i den. Ak ja, mundus vult decipi. — Hvorfor er forresten ingen af Munks Sange optaget i nogen senere Udgave af Visebogen? Det næste Udvalg bør henvende sig til Kaj Munks gode Ven og Regensfælle, Sognepræst i Slagelse, Dr. theol. Niels Nøjgaard, som skriver paa en Munk-Biografi og har samlet alle de Sange, Munk har skrevet. Det er fra Dr. Nøjgaard, jeg har faaet en Del af Oplysningerne i denne Artikel. Til Marts udløb Kaj Munks første Regensetid og Klokkeratet, hvorom han den 13. Februar 1923 skrev en Beretning, som er trykt i »Regensen«s Martsnummer. Den hedder »Spredte Indtryk fra mit Klokkerat« og er ikke kedelig Læsning.

Og saa flyttede Kaj Munk til Buddinge for at tage fat paa Eksamenslæsningen. Som ofte før kommer Aanden over ham, naar han er allermest optaget af Arbejde, og midt under Læsningen maa han anvende 5 kostbare Dage paa halvt i Trance at nedskrive de første 8 Akter af »En Idealist«, som altsaa ikke er paabegyndt paa Regensen, og først blev fuldført i Vedersø Aaret efter. Da Regensen den 30. Juni 1923 fejrede sit 300 Aars Jubilæum, gav Eksklokkeren sit Bidrag dels med en Artikel »Regensen nu om Stunder« i Illustreret Tidende Nr. 40 den 1. Juli 1923, dels med en historisk-humoristisk »Kantate«, som han selv deklamerede ved Festen, hvori Kongen deltog. Kantaten er først trykt i »Regensen« September 1923 og senere i »Med Sol og —« Side 120—122.

Fra September 1923 fik Munk bevilget $\frac{1}{2}$ Aars Forlængelse af Regensen og rykker ind paa 4. Gang Nr. 8, 2. Men denne Gentagelse blev en Skuffelse for ham. Hans straalende Karriere var brudt, Incitamentet manglede, og den forhenværende Klokke var rodløs paa Gaarden, hvor nye Ansigter nu regerede hans Rige. Til Regensskovturen den 16. September skrev han dog to Sange: »En dansk Student, en rigtig« (4 Vers) og »Regens, du stoute Patriark, der lokker frem — —«. Endvidere blev de to Munk-Sange fra Skovturen 17. Juni 1922 i let ændret Form sunget ved denne Lejlighed. »En dansk Student« er trykt i »Med Sol og —« Side 111 med kun tre Vers (de to første er erstattet af eet nyt). Efteraaret 1923 skrev Munk et Digt paa tre Vers: »Jeg tror jeg tør sige om Paulus«. De to Vers er trykt i Berlingske Aftenavis 23. Juni 1934, alle tre i »Erindringer« Side 318, lidt forskellige i de to Gengivelser.

Og saa kom Rusgildet 3. November 1923. I et maskinskrevet Hæfte: »Japetus' Sprut-jubilæum eller Man ska' ha', hva' man ka' li', Regensrevuen 1923« er optaget en Vise, hvor de første 4 Vers er af Munk, det 5. af Fr. Polke, — den hedder: »Jeg var i Aanden ganske lille«, og desuden en Vise af Munk: »V. P. — en Vip—pe—«. I et andet maskinskrevet Hæfte med Viser til Regensens Rusgildes Sold 3. November 1923 er optaget: »Mit Navn er kuns Jensen« af Munk. Disse tre Viser er trykt 1925 i et Tillæg til: »Regensrevyen 1924 eller »Venusrejsen«.

Den 10. November 1923 Kl. 8,48 Morgen nedskrev Munk paa Regensen 6 Ord, som han øjensynlig har tillagt stor Betydning som Udtryk for det essentielle i hans Kristendomsopfattelse. De er trykt i »Med Sol og —« Side 113 og lyder saaledes:

Hvad er Kristendom?
Ærbødighed for Kristus.

Da Munk var hjemme paa Lolland i Juleferien, holdt han den 26. December en Prædiken i Landet og Ryde Kirker. Den er under Overskrift »Krig« trykt i »Med Sol og —« Side 113—119 og muligvis skrevet eller forberedt paa Regensen. I »Med Sol og —« Side 123—25 er endvidere optrykt hans »Huskeseddel over, hvad Evangelierne Kapitler handler om« til Støtte for Eksamenslæsningen.

Og saa kom den Dag, hvor Kaj Munk tilfældigt paa Regensen læste i Kristeligt Dagblad, at Sognekaldet i Vedersø var opslaaet ledigt for anden, tredje eller senere Gang, og efter Aftale med Menighedsraadet prædikede Nytaarsdag 1924 i Vedersø Kirke. Den Prædiken er sikkert skrevet paa Regensen og trykt i »Med Sol og —« Side 125—131 med Overskrift: »Om Perler«. Som Indledning fremsagde Kaj Munk en versificeret Bøn:

»Ræk du mig, Herre, din stærke Haand —«, trykt i »Erindringer« Side 330. Fortsættelsen er kendt af alle. Selv tog Munk i Februar Afsked med Regensen med et Digt paa 8 Vers. Det er signeret X, og under Titel »Udflyttersentimentalitet« optaget i »Regensen« November 1924 og optrykt i »Erindringer« Side 335—37.

Første Vers lyder saaledes:

Jeg har noget at sige dig, gamle Regens,
og maaske kan jeg sige det nu,
da min Kærligheds Haabløshed staar mig saa klart,
som den aldrig har staaet mig før,
for nu kommer de til mig — og de nænner det, du,
og du selv staar alvorlig og taus —
— vi forstaar dets Nødvendighed — oh, men hvor haardt!
for nu kommer de til mig og siger mig kort,
jeg skal rejse — skal skilles fra dig.

Generalforsamling.

Regensianersamfundets ordinære Generalforsamling afholdes *Mandag den 19. November 1945 Kl. 18 præcis* hos Oskar Davidsens Vinrestaurant, Aaboulevarde 56.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Klassereren forelægger det reviderede Regnskab til Godkendelse.
3. Kassereren forelægger det reviderede Regnskab for »Regensianersamfundets Legat« til Godkendelse.
4. Valg af Formand.
5. Valg af 6 Bestyrelsesmedlemmer.
6. Valg af 2 Revisorer.
7. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen kammeratlig Fællesspisning, saavidt det ovedhovedet er muligt efter de gængse Mønstre. Imidlertid kan der i disse ekstraordinære Tider intet siges paa Forhaand om, *hvad* vi faar, kun at det bliver godt, og at det vil komme til at koste 10—12 Kroner. Det er nødvendigt, at Deltagerne hertil melder sig senest den 15. November enten hos Fuldmægtig, cand. jur. Karl Sørensen, Stockflethsvej 21, Telf. Godthaab 9334, eller hos Boghandler Arnold Busck, Købmagergade 49, Telf. Central 2453.

Bestyrelsen.

Oversigt over Regensianersamfundets Regnskab.

1. September 1944 — 31. August 1945.

Indtægt.		Udgift.	
Beholdn. iflg. Regnskab 1943/44	3.047,06	Generalforsamlingen ²³ / ₁₀ 44 ...	57,20
Betalte Kontingentrestancer....	20,00	2. Nr. af »Regensen« ...	765,51
Kontingent	1.622,00	÷ betalt af Regensianer=	
Refunderet Returporto	1,40	samfundets Legat	<u>200,00</u> 565,51
Renter	69,55	Bestyrelsesudgifter	139,88
		Diverse	<u>366,30</u>
			Kr. 1.128,89
		Beholdning pr. ³¹ / ₈ 45	<u>3.631,12</u>
	<u>Kr. 4.760,01</u>		<u>Kr. 4.760,01</u>

København, den 12. Oktober 1945.

KARL SØRENSEN.

Regnskab for »Regensianersamfundets Legat«.**1. September 1945.**

<i>Indtægt.</i>		<i>Udgift.</i>	
Indbetalt een Gang for alle ...	110,00	Regning fra Postgirokontoret ..	29,85
Aarsbidrag	1203,00	Andel i Bladet »Regensen«	200,00
Aarsbidrag forudbetalt	20,00	Diverse Udgifter	55,11
Renter	1,15	Jacob Andersen	250,00
		Paul Laursen	250,00
			Kr. 784,96
		Beholdning pr. $31/8$ 45	549,19
	<u>Kr 1334,15</u>		<u>Kr. 1334,15</u>

København, den 12. Oktober 1945.

KARL SØRENSEN.

Selskabelig Sammenkomst.

Fredag den 26. Oktober 1945 afholdt Regensianersamfundet selskabelig Sammenkomst med Damer i Restaurant Karnappen, og der var mødt smaa 100 Medlemmer med Koner, Kærester m. m. Stabslæge Løbger holdt et helt igennem morsomt og interessant Foredrag: Vestre Fængsel — Frøslev — Neuengamme. Det var af Medlemmerne imødeset med Spænding, og de blev ikke snydt, hvad Bifaldet viste.

Bagefter var der Smørrebrød m. m., og der udviklede sig ved Bordet en veritabel Sangerkrig, hvorunder Stabslægen viste sig som en fortræffelig Musikdirektør.

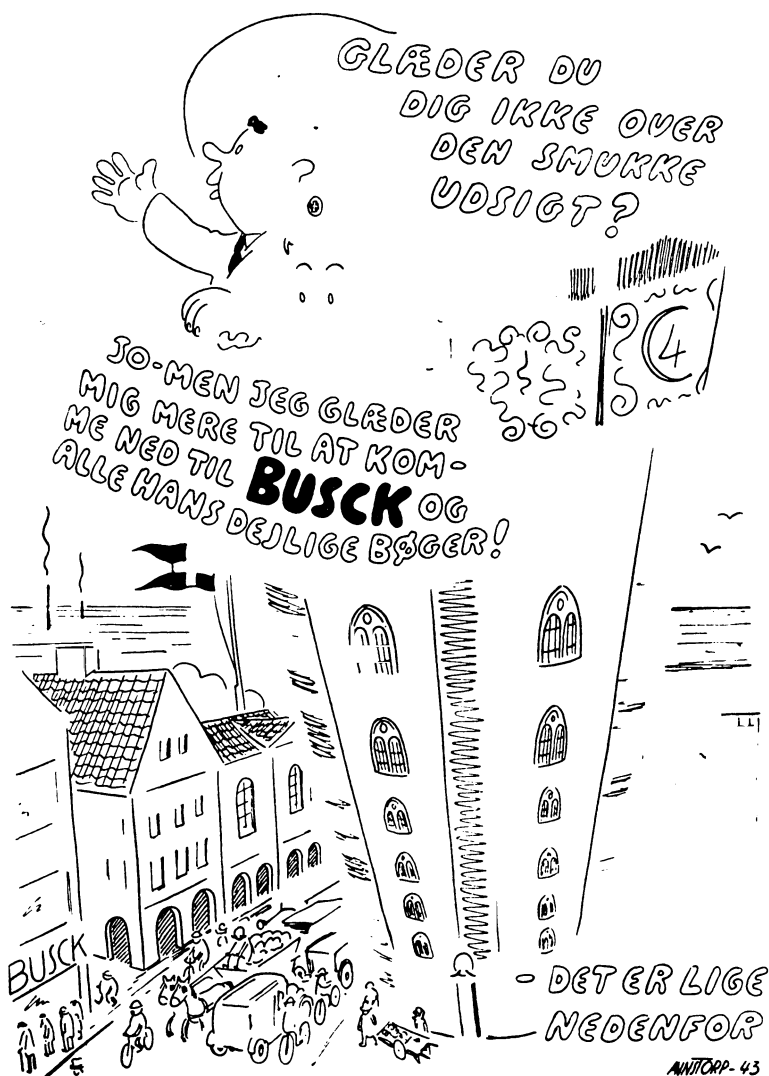
Desværre maatte det slutte Kl. 10, men det var alligevel en god Aften.

Regensianersamfundets Legat.

Som det vil ses af Regnskabet, er der allerede uddelt 2 Legater paa hver 250 Kr. Medlemmerne har for nylig modtaget Opfordring til at indbetale Bidrag til Legatet for 1945, og det henstilles, at man snarest udfylder det medfulgte Girokort og indbetaler Beløbet, idet Legatet for 1945 meget snart skal uddeles.

Legatets Bestyrelse er gaaet ud fra, at Medlemmerne i Almindelighed vil betale samme Beløb, som hver tegnede sig for sidste Aar, men det staar selvsagt enhver frit at ændre dette — ogsaa i opadgaaende Retning.

Nytegninger er særdeles velkomne, det sker blot ved Indbetaling paa Legatets Postkonto Nr. 62,755 eller ved Henvendelse til et Bestyrelsesmedlem.

ARNOLD BUSCK

International Boghandel - Papirhandel

Kjøbmagergade 49 (v. Regensen og Rundetaarn) Tlf. C. 2453 (7 Ledn.)

Omstilling til alle Afdelinger.

Redigeret af Landsretssagfører Aage Scheibel.

Arnold Busck — Hans Jørgensens Bogtrykkeri.